

Arnfast (CD):

Da mit partis ordfører heller ikke kan være til stede i aften, skal jeg ganske kort sige, at vi jo sådan set har udtrykt vores mening om dette forslag ved førstebehandling: selv om det måske ikke var den allerbedste løsning i den øjeblikkelige situation, hvor vi står over for 16. alm. vurdering, så er det klart en af de metoder, man kunne anvende for at undgå de virkninger, som 16. alm. vurdering vil bringe.

Vi vil stemme for dette forslag, når det kommer dertil, og vi vil i øvrigt vende tilbage til det ved tredje behandling.

Wilhelm (VS):

Dette lovforslag er selvfølgelig ikke et spørgsmål om teknik. Den ene type vurdering er såmænd ikke mere forrykt end den anden. Det, der er spørgsmålet, er, hvad det er for et politisk indhold, der ligger i det. Her er venstres hensigt jo klar, og tilhængerens hensigt er klar. Man vil holde lejeværdien af egen bolig, den ikke-fradragsberettigede del af boligudgifterne i selvejerboliger, nede på trods af de enorme værdistigninger, der faktisk ligger på disse boliger.

Det er en lettelse, og nu har vi fået opgjort den i kroner og øre. Det giver mig anledning til at erkende, at jeg skød temmelig kraftigt i overkanten ved første behandling, da jeg vistnok som den eneste med et groft overslag forsøgte at sige, hvad dette i virkeligheden indebar af yderligere indirekte tilskud til selvejerne. Men 900 mill. kr. er da immervæk også penge, og det er jo det, det her drejer sig om, klarest udtrykt af nogle af de proselytter, venstre har fået på forslaget blandt centrum-demokraterne.

Jeg synes i hvert fald, at man måtte kræve den antændighed af forslagsstillerne, at de argumenterede ens for disse ting, uanset hvilke forsamlinger de stod i. Vi har herinde ved første behandling hørt hr. Brixtofte — og det synes jeg var rosværdigt — klart og tydeligt sige: ja men det var også meningen at gøre det billigere for disse boligbrugere i selvejerboligerne, end det ville blive, hvis man opretholdt det nuværende vurderingsprincip og i øvrigt lejeværdiprocenterne efter 16. alm. vurdering.

Men jeg har samtidig på møde efter møde, som er holdt med lejere i dette land, og hvor venstrepræsentanter har været til stede,

hørt dem benægte, at det var det, der var tale om med dette forslag, når det var over for lejerne, de skulle redegøre for deres stilling. Det synes jeg simpelt hen ikke er anstændigt. Det er sagt af tilhængerne, at dette vil bremse inflationen. Det er selvfølgelig noget sludder. Hvis det vil noget, vil det tværtimod. Ligesom alle mulige andre subsidier på dette område har haft en tendens til at blive kapitaliseret og derved øge priserne, vil det selvfølgelig også, alt andet lige, betyde yderligere stigninger i handelspriserne på selvejerboliger, hvis man kunstigt holder disse boligens boligudgift nede. Derfor vil jeg mene, at hvis dette overhovedet vil have noget at gøre med inflationsforløbet, vil det kun virke i retning af at forstærke inflationen, sådan som boligsubsidierne har haft tendens til det i almindelighed.

Der er interessante ting ved regeringspartiets kommentar i den del af betænkningen, socialdemokratiet har skrevet sammen med de radikale. Jeg synes, det er værd at hæfte sig ved — og ikke for det gode — at man hele vejen igennem i denne del af betænkningen alene argumenterer på teknik, at man alene kommer med tekniske og praktiske indvendinger, og at man ikke med én sætning forholder sig politisk til det anslag, der her er tale om. Og det er jo ikke noget tilfælde, for det kulminerer jo dér, hvor det direkte siges, at spørgsmålet bør drøftes i en bredere sammenhæng, hvori bl. a. de indkomstpolitiske overvejelser indgår, og lidt længere nede, at man altså ikke afviser overgang til kontantvurdering, men at den eventuelt kan indgå i en kommende reform.

Jeg synes, det er en holden døren åben et sted, hvor der ikke burde holdes nogen dør åben, med henblik på de forhandlinger om den såkaldte indkomstpolitik, som man stadig væk lægger op til. Jeg mener, at det er det samme, man gør her fra regeringspartiets side, som man gjorde med grundskatterne, hvor vi ellers et par gange har haft et andet flertal her i salen, der fik afvist de dér hundreder af millioners gevinster til bestemte kategorier her i landet, samtidig med at andre skal holde for med grasserende husleje-forhøjelser osv., at man dér ikke afviser klart, men siger: lad os sætte det ind i forhandlingskataloget til den indkomstpolitiske drøftelse frem til september. Det er det